

lika sreča zanj, če dobi stanovanje v Dijaškem domu za kakih 60 Din mesečno. — V četrtek je končal svoje »težave« Pavle Bohinc, ki je sedaj študiran za apotekarja. Bil je neumoren zidar slovenskega katoliškega življenja. Mirko v »Miklovi Zali«, Slehernik itd., duša našega dramatskega življenja. Sedaj bo pa »arenije« mešal v lekarni Bohinc v Ljubljani, tam na Bleiweissovi cesti. — Pri sv. Roku še to nedeljo nič. Vedno se napoveduje, nikdar ne izpolni.

Med volkovi.

V Indiji se dogaja še danes, da odnesejo volkovi majhne otroke, katere odgajajo volkulje v volčjih brlogih.

Verodostojen Indijec Habibur Rahman pripoveduje o slučaju, katerega je sam doživel v Rampuru:

»Nekega dne sem se podal s spremstvom štirih mož na lov v goste ter velike gozdove, ki se raztezajo v bližini Rampurja. Šume so tolikanj blizu meš'a, da se podajo na večer lisice in volkovi po mestnih ulicah na sprehod. — Naš lovski zlet bi naj trajal 3—4 dni, ker smo bili namenjeni v najglobokejšo gozdno goščavo. Prvi dan smo ustrelili za večerje pava in razne druge ptiče, katere smo pekli na ražnju. Po večerji smo se podali k počitku, da bi bili zjutraj pri polnih močeh. Drugo jutro se je zgodilo tole: Na razdaljo 20 m smo zagledali sredi med volkovi nagega otroka, ki se je igral z zverjadjo. Našim lastnim očem nismo mogli verjeti. Približali smo se še bolj volčji skupini in smo jo obkolili tako, da nam ni mogla pobegniti in se razkropiti. Volkovi so pač zginitili v svoj brlog. Z velikim naporom nam je slednjič uspelo, da smo postrelili volkove in smo odvedli seboj dečka, ki je bil star 12 let. Fant je tulil po volčje, je kraspal ter grizel, kakor bi bil obseden. Presneto težko je bilo, predno smo spravili divjaka v mesto. Naš živi lovski plen je vzbudil največjo pozornost. Povsod smo poizvedovali, odkod bi bil dečko, a nismo zvedeli ničesar. Mladec je bil skraja zvezan z vrvmi, katere je pa pregrizel in smo ga morali ukleniti. Nikdo se mu ni smel približati, ker je takoj začel tuliti in praskati. Sploh je kazal nepopisen strah pred človekom. Človeško hrano je odklanjal in smo bili prisiljeni, da smo mu vrgli kos sirovega mesa. Sirovo meso je raztrgal ter požrl po vzgledu drugih zverin.

Dolgo je trpelo, predno smo fanta toliko ukrotili, da je postal dostopen človeškim navadam.

Zdravnik, ki je podivjanca preiskal, je trdil, da se ne bo razvil iz njega popoln človek. Njegova vzgoja je že tako daleč, da ostane na mestu, če se mu bližajo ljudje, da ne tuli, ne praska in trpi na sebi obleko.

Pri želodčnih težkočah, izgubljenem teku, zagatenju, napetosti, zgagi, vzpehavanju, tesnobi, bolečinah v čelu, nagnjenju k bluvanju povzročita 1—2 čaši naravne »Franz Josefove vode« temeljito iztrebljenje prebavil. Mnenja bolnišnic izpričujejo, da jemljejo »Franz Josefove vode« radi tudi oni, ki morajo dolgo polegati v postelji in jim zelo prija ta voda. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in špecerijskih trgovinah.

Poskuša posnemati človeško govoričo, do vsakemu razumljive se pa ne bo povspel. Z odgojo divjaka imajo najditelji največje križe in jim je že davno žal, da ga niso pustili pri volkovih.»

Iz delovanja naših misijonarjev.

Misijonski brat Anton Kramberger iz Družbe misijonarjev sv. Vincencija Pavelskega, ki deluje že leto dni v Lukoleli v Afriki, je pisal k Sv. Jožefu nad Celjem tole zanimivo pismo: »Lukolela, 16. 8. 1934. Najprej prisrčen bratski pozdrav vsem sobratom. Vaše pismo z dne 27. majnika sem prejel šele včeraj. Z našim g. predstojnikom Dekampenjem (Dekampener) sem bil na potovanju po severnem delu našega misijona. Naša misijonska pokrajina je tako velika, kakor cela Jugoslavija, saj je samo ozemlje misijonske postaje Lukolela večje od Slovenije in Hrvaške skupaj. Cest v evropskem smislu tukaj ni, o železnici se nam včasih samo sanja. Ker imam slučajno nekoliko časa na razpolago, vam pa bom moje potovanje nekoliko podrobneje popisal.

Dne 5. junija ob 8. uri zjutraj smo dvignili sidro pri naši motorni ladji »Južni križ« (Croix de Sud) in odpluli proti misijonski postaji Irebu. Prav živahno smo rezali valove. Med veselo petje naših zamorskih fantov morarjev se je mešalo rahlo brnenje stroja, ki gonilni propeler ali vijak na zadnjem koncu naše ladje. Okoli 10. ure smo opazili štiri velike povodnje konje, ki so nas radovedno gledali. Ko smo jim prišli bliže, so se poskrili pod vodo. Povodni konj je že precej velika zverina, ki živi v vodi. Odrasel tehta do 8000 kg. V Irebu je naš misijonar ustrelil mladčica, starega okrog 1 leto in pol, pa je tehtal 3000 kg.

Naši zamorski fantje so postali ob pogledu na povodnje konje precej potrjeni. Med zamorci je namreč taka vera, da če kdo sreča na potovanju po vodi povodnjega konja, pomeni to veliko nesrečo. Drug za drugim so prihajali k meni in me prosili: »Brat naš, pazi na motor in na ladjo, da ne bomo nesrečni, ker smo srečali povodnje konje.« Ker sem prvič vozil proti Irebu, je tudi mene nehote nekaj zaskrbelo. Reka je tod zelo široka, 10 do 50 km; in tudi precej nevarna je radi skalovja in peska, ki ga je zelo veliko. Globoka je povprečno 10—50 metrov. Ker je bila v tem času voda najnižja, smo res morali iskati globoko vode. Reka naraste vsako leto dvakrat za 4—6 metrov. Kljub največji pazljivosti sem ob pol osmih zvečer, ko je bila že tema, zavozil na pesek. Pretrese nas močan sunek, kakor če se avtomobil, ki vozi z brzino 50 km na uro, zaletel v zid. Obtičali smo. Ojej, ojej, kaj bo pa zdaj? Dve uri smo se trudili in odkopavali pesek, da smo ladjo oprostili. Ampak sedaj se je šele začela prava komedija. Kje je sedaj voda dovolj globoka, da bomo lahko pluli naprej? Tema je bila taka, kakor tam pri nas pri Žegnanem studencu ponoči, kadar je prav oblačno. Čez nekaj časa sem zapazil, da se nam je tudi krmilo pokvarilo. Ladja je začela iti, kamor je sama hotela. Poskušali smo vreči sidro, pa veriga je bila prekratka, prav za prav voda pregloboka. G. superiorja je zelo skrbelo, kaj bo, kaj bo? Da preprečim še hujšo nesrečo, sem ustavil motor in prepustil ladjo toku vode in pa angelom varuhom.

Ob 11. uri ponoči je nas voda prinesla do nekega otoka, kjer se je nam končno posre-

čilo, da smo vrgli sidro in povrhu še privezali ladjo z vrvmi za drevo.

Kje smo pa zdaj? Ladijski kompas je kazal, da smo precej zašli s prave poti. Sedaj ni kazalo drugega, kakor pričakati dne. Potem se bo že videlo, kako in kaj.

Vsak je poskušal nekoliko zaspati, a kaj ko je bilo toliko komarjev, ki so nas neusmiljeno pikali celo noč. Še nikdar v mojem življenju me niso komarji tako obžrli, kakor to noč. Tudi drugim se ni nič bolje godilo kakor meni. Ko se je zdanilo, sem brž popravil krmilo in začeli smo gledati in računati, kje smo sedaj. Ugotovili smo, da nas je voda zanesla eno uro daleč od prave poti. Zvečer, ko smo zadeli na pesek, smo bili oddaljeni od Ireba, kjer je br. Marcel Kerševan, samo eno uro. Od tod smo pa imeli še dve dobri uri, in povrhu še proti vodi.

Ob pol devetih predpoldne, dne 6. junija, pa smo se privozili v pristanišče Irebu, blizu našega misijona. Vsi smo se oddahnili. Gospod superior je v zahvalo za srečno vožnjo molil na glas »Te Deum«. Prav prisrčno sva se pozdravila z bratom Marcelom. Bila sva vsa srečna, da sva lahko spe govorela med seboj v materinem jeziku.

Par dni smo tu počivali, nato smo nadaljevali vožnjo proti jezeru Tumba. To jezero je na zelo slabem glasu zaradi viharjev, ki prav pogosto tu razsajajo in so že zahtevali marsikatero človeško žrtev. Tumba pomeni po slovensko vojska. Zamorcem že njegovo ime — vzbuja strah! Leta 1930 je pri nekem takšnem viharju v njem utonil naš najboljši misijonar g. Stass z osmimi kristjani. Ravno na istem kraju je tudi nas zalotil vihar. Prepasali smo si rešilne pasove, obudili popolno kesanje, g. superior nam je tudi v naglici podelil sv. odvezo in pričakovali smo, kdaj bomo stopili pred sodni stol Nebeškega misijonarja.

Kajpada sem poskusil vse, da rešim ladjo. Po treh urah nepopisnega boja z jezerom smo bili rešeni. Po tej vožnji sem moral ostati 8 dni v postelji, tudi drugim se ni nič bolje godilo.

Drugič še kaj več. Prosim Vas, spomnite se me v molitvah. Vaš hvaležni brat Ant. Kramberger, C. M.»

Pogumnim našim slovenskim misijonarjem v Afriki, Bengaliji, na Kitajskem in Japonskem bomo ustregli, če se bomo ob raznih prilikah zavzeli za misijonski tisk. Zlasti širimo v družine »Misijonski koledar« za leto 1935, v katerem je okrog sto slik iz misijonskih dežel in veliko poučne in zabavne tvarine iz misijonskega dela zlasti slovenskih delavcev. Naše geslo bodi: V vsako količjak premožno hišo »Misijonski koledar«, revnejše hiše pa naj si ga izposodijo od drugih, da ga preberejo. »Misijonski koledar« stane 10 Din. Dobite ga pri č. gg. župnikih. Kdor ga hoče naročiti naravnost iz tiskarne, naj piše na naslov: Misijonska tiskarna, Domžale, Groblje. Zelo dobrodošli so sotrudniki katoliških misijonov, ki bi prevze' razprodajo v svoji okolici. Kdor čuti v sebi sposobnost in apostolsko gorečnost, za dobro stvar, naj pošlje svoj naslov na upravo: »Katoliških misijonov«, Domžale, Groblje.

**Vsi, ki potujete,
ne pozabite na
novi vozni red!**

Vozni red v lepi žepni izdaji stane samo 2 Din (po pošti je poslati naprej D 2.50 v znamkah). Preprodajalci dobijo primeren popust. Naročila sprejema: **TISKARNA SV. CIRILA, MARIBOR.**